

Náš mečíkář 6/1970

Vydává
Odbor mečíkářů
a ostatních
cibulovin

při OV ČSOZS
v Novém Jičíně

N Á Š M E Č I K Á Ř

číslo 4

prosinec 1970

- Obsah :
- 1./ Setkání s Dr.R.A.Griesbachem
Alinče - Hodslavice
 - 2./ Situace v pěstování mečíků v Americe
Alinče - Hodslavice
 - 3./ Výstavy mečíků v roce 1970
Pitr - Mořkov
 - 4./ K soutěži "Onejhezčí mečík roku 1970"
Redakce
 - 5./ Sjezd mečíkářů v roce 1971
Redakce
 - 6./ Loučíme se s rokem 1970
Redakce

Setkání s Dr. Robertem A. Griesbachem

(Článek je napsán známým americkým vystavovatelem mečíků Dick Hinzen, jenž je blízkým přítelem Griesbachovým a proto i styl vyprávění je dost humorný).

Většina mečíkářů je obeznána s jménem mého přítele, který náleží dnes k nejvýznamnějším šlechtitelům a já vám tedy vyložím životní příběh Boba Griesbacha (Angličané Robertovi říkají lidově Bob).

Byl jednou jeden tatínek a maminka a ti žili v malém městečku Menasha ve státě Wisconsin a měli početnou rodinu, sestávající z osmi dětí. Maminka se jmenovala SUZAN MARGARET a tatínek William F. Griesbach. A těm se jednoho dne narodilo batolátko, chlapec a rodiče mu dali jméno Robert Anthony a bylo to jejich čtvrté dítě.

Bob chodil do základní školy a gymnázia v Menasha a už v té době se zajímal o otceva koníčka, to jest o pěstování a šlechtění květin. Bobův táta pěstoval mnoho druhů květin včetně mečíků. A tak se tu Bob naučil milovat květiny, když tak z náramnou chutí se obracel v té otcově zahradě.

Po maturě Bob pracoval jeden roj a pak vstoupil do armády. Poněvadž v té době už také hrál na klarinet, dostal se do muzikantského sboru a tak po tu přeženčí službu jezdil s jejich kapelou koncertovat.

Po třech letech táhle služby dostal se do Chicaga, kde dál studoval a dosáhl titul bakaláře a titul mistra na De Paul University, kde od té doby je zaměstnán jako profesor v oddělení biologických věd.

Roku 1954 se Bob oženil a bydlil v té době v Chicagu v nájmu. Protože v té době neměli žádnou vlastní zahradu, pěstoval Bob mečíky na čtyřech najatých poradcích v okolí Chicaga a na zahradě své tety v Evanstonu. Jelikož v té době neměl ještě své auto, musil střídavě cestovat po cestě autobusu či taxíku od jedné té zahrady k druhé - a i z toho víříte, jaká náramná je jeho láska k mečíkům.

Později manželé koupili domek v Park Ridge, Illinois a zůstali tam. Mají kus půdy, Bob zřídil si konečně svou vlastní zahradu. Ale i to je pro něho málo a tak nyní pěstuje ještě mečíky v Northbrook, dobrých 10 mil od domova, a během mečíkové sezony tam každodenně dojíždí.

Neдостatek vlastní půdy, to je jedním s jeho velkých problémů. Též pěstování musí přizpůsobit, jak mu to dovolí čas vedle jeho učitelského zaměstnání. Se sázením začíná během velikonočních svátků, kdy má volno a končí to sázením, když začínají na univerzitě té prázdniny.

Poněvadž pozdě sází, je nucen sklízet mečíky až koncem září a pak tu práci dělá převážně po sobotách a nedělích a končí až všechno sklídí, nebo až sníh a velký chlad mu tu práci znemožní.

Čištění třiceti tisíc cibulí dá též dost práce a tak dopoledne se tím zaměstnává a odpoledne učí ve večerních sdělných na universitě.

Ale to je jen část jeho práce, protože Bob ještě šlechtí lilie, denivky (Hemrocallysy), kesatce, Tagety a orchideje. Velkým jeho dílem je také tetraploidní denivka a ačkoliv nejsem milovníkem těchto květin, musím říct, že tyto jeho denivky jsou překrásné.

Bob pěstuje ze semen tyto denivky ve sklepe pod umělým denním světlem a loni, když v době přesazování neměl už pro ně na zahradě místa, rozsadil je po celém sklepe pod celou budovou a lidé náramně se divili, když jim vyprávěl; jdu do sklepa vyplet zákony a sousedé pak žasli, když ze sklepa, takhal nahoru celé koše plevelů.

Přítel Griesbach říká: plánuji do budoucnosti toto zušlechťování :

1. Zimovzdorné mečíky - domnívám se, že toto může být uskutečněno tak asi za 25 let. S květy podobnými dnešním nejkrásnějším.
2. Vonavé mečíky - (Novozelanské šlechtitelce paní Joan Wrightové podařilo se skřížením mečí u s Acidanterou vypěstovat nedávno vonavý mečík, který se nazývá Gladantera). S pomocí Gladantery skutečně vonící mečíky nejsou už od nás valně vzdáleny. Možná za padesát let nikdo tyhle obyčejné sorty už nebude pěstovat - na zahrádkách budete vidět výhradně jen krásně vonné Gladioly. O naší vnuci, ti se budou mít ! Ti se budou kochat jejich krásou, ale i tolikeryna vůněma!
3. Je třeba zdokonalit zdraví u mečíků. Bob říká - v šlechtění teď zaměřit se hlavně na zdraví - formu a barvu můžeme zdokonalit později.

Ve světě je mnoho šlechtitelů amatérů, ale musíte se umou souhlasit, že Bob Griesbach je profesionálem první třídy. On ví jakým způsobem zdokonalit dobré vlastnosti u semenáčů a jak poličit vlastnosti špatné.

Bob si představuje ideálně dokonalý mečík takto: Queen of Hearts s více pupeny a s více otevřenými květy - tento cíl není daleký - říká.

Často navštěvuji Bobovu zahradu a jsem šťasten, že mám příležitost vidět všechny jeho semenáče v květu. Ony povětšinou sice nejsou vypěstovány do skvělé výstavní velikosti - protože v posledních letech Bob v úsilí vyšlechtit odolnější sorty mečíky nemází - ale ze zorného úhlu krásy, domnívám se, že tyto výpěstky nemůžou být předtištěny nikde.

Osobně vděčím za mnohé své úspěchy na výstavách právě jeho zásluze. Jsem přesvědčen, že mluvím ze srdce všech mečíkářů, když provolávám:

"Jsme chromně šťastni, my mečíkáři z celého světa, že máme Boba Griesbacha ve svých řadách. Co znamenají jména Michurin a Burbank pro ovocnářství, to znamená dnes jméno Robert Griesbach pro svět mečíků."

Situace v pěstování mečíků v Americe :

V poslední době dostali jsme do redakce řadu dopisů, v nichž pěstitelé stěžují si na to, že poslední léta jsou pro mečíky málo příznivá. Vskutku - skoro každý druhý rok máme teď studený a deštivý, a v těchto letech nám mečíky mnohdy radostí neudělají a máme často i dost velké ztráty.

Podobné nářky můžeme slyšet i mezi americkými pěstiteli. Kdekoliv i tam nařiká si, že většina novinek je choulostivá, pěstění je velmi náročné a tu všichni dnes hledají v čem je chyba. Většina mečíkářů se tam shoduje v názoru, že tamnější šlechtitelé zaměřovali se jediné na to, pěstovat mečíky co možná nejkrásnější - ale o to, aby ony zdravě rostly o to nikdo nedbal.

Krise v americkém mečíkářství

Americký šlechtitel Walker vyprávěl v jedné své přednášce (otištěné v Bulletinu): Pěstování mečíků se dostalo u nás do hluboké krize. Roku 1948 měla Severo-Americká mečíková společnost okolo 4.800 zapsaných členů, tehdy nás bylo nejvíc - a od té doby rok co rok nás okolo stovky ubývá, takže roku 1967 nás zbylo jen kolem 1300 - tedy pouhá třetina.

Ptáme-li se bývalých členů společnosti, proč přestali pěstovat mečíky, obvykle dostáváme tuto odpověď; dnešní mečíky jsou velice choulostivé, velice náročné a často zklamou na celé čáře. Jiné květiny jako jiřiny, růže, astry atd. jsou rovněž krásné a daleko snadněji se pěstují.

Reprodukované semenáčky

Žel tohle je pravda, říká Walker. U nás mnozí šlechtitelé už semena sejí do sterilizované půdy a pak po celý růst je hýčkají těmi nejlepšími hnojivy a ochraňují přímo úzkostlivě chemickými preparáty před chorobami, a z těchto semenáček vybrané novinky jsou přirozeně velice choulostivé a náročné. Zkřížíme-li zkadeřené sorty, získáváme zpravidla velice málo semen a i klíčivost těchto semen bývá nevalná a tak šlechtitel z toho dost vzácného semene snaží se vyplácet, vyhýčkát co možná nejvíc rostoucích semenáček. Výsledek - poměrně velmi malé procento z prodávaných novinek je dobrého zdraví a dobrého růstu.

Odcelnější sorty

Už dříve někteří američtí pěstitelé zkoušeli křížit americké sorty s evropskými, aby získali potomstvo odcelnější, protože evropské sorty jsou povětšinou zdravější. Žel výsledky nebyly valné. I u nás, pokud jsme křížili odcelné sorty jako Sněhová Princezna či Oskara s americkými, nevedlo to k dobrým výsledkům. Nakonec vždy krásnější bývaly jen tehdy, když jsme americkou sortu zase s americkou sortou křížili.

Cesta z krize

Teprve v poslední době v Americe Robert Griesbach s úspěchem kříží některé evropské sorty jako Topolino, OSKAR či NEGUS složitým způsobem s odrůdami americkými a získal takto celou řadu novinek, které nejen, že jsou krásné, ale i poměrně dobře rostou. Spifire, Sculptured Beauty, Queen of Heasts, tušín i Mexicana - ty všechny mají v sobě krev z Topolina. Atlas byl vyšlechtěn složitě z Oskara, Black Magic má v sobě krev z Topolisorty Negus. Ovšem Griesbach tu užil i mnohé jiné sorty k tomu výsledku. Nicméně použitím evropských sort se projevilo blaho-dárně, že vskutku tyto získané novinky i u nás rostou dobře.

A tak v posledních dvou, třech letech tendence ubývání počtu mečíkářů se zastavila, naopak nyní se i dovídáme, že velmi mnozí lidé do mečíkářské společnosti americké se znovu vrací, takže v Americe ta krize zdá se, že už je překonána. Největší zásluhu na tom má asi právě Dr. Griesbach. Dobře rostoucí mečíky každý rád pěstuje, špatně rostoucí sorty lidem pěstění znechu-cují.

Naši šlechtitelé českoslovenští

Myslím, že i naši šlechtitelé měli by zkoušet vyšlechtit sorty odolnější. Nu, letos, když jsme navštívili naše výstavy, obdivovali jsme se už celé řadě našich novinek, jimiž nás překvapili šlechtitelé profesionálové, jako př. Hanák, Jindříšek i Dobiáš. - ale krásné novinky nám předvedli i naši přátelé zahrada-ři. Na příklad v Zašově vystavoval př. -ajdušek z Místku velice nezky mečík semenáč světle oranžový s výrazným červeným okem pocházející z D. Artagnana a př. Razner z Hulína také tu vystavoval krásný semenáč tmavo-fialový s dvěma bílými čárkami z King Davida.

U přítele Fitra v Mečkově viděl jsem pak rovněž dva krásné jeho výpěstky - jeden bílý s velmi širokou krvavě červenou obrubou a druhý bílý s širokou tmavě růžovou obrubou, oba nádherně zkedo-řené - a tak můžeme se radovat z toho, že i u nás šlechtí se nyní opravdu krásné Gladioly.

A dá se doufat, že budou i dost zdravě u nás růst - vždyť už přísloví říká: Kde se kdo zrodí, tam se i hodí. Přejeme všem našim šlechtitelům mnoho úspěchů a nechť ty své výpěstky rychle rozmnoží, aby jsme se z jejich krásy všichni mohli těšit.

Mečíky v Sovětském svazu

Do Bulletinu Severo americké společnosti píše zajímavé články Viktor Gromov z Moskvy. Mluví tam přečetné americké sor-ty, které se v SSSR už dost hojně pěstují a také říká nad tím, že většina amerických sort tam roste dost špatně.

Píše: Nejlépe z amerických odrůd se u nás osvědčují tyto - Spring Song, White Friendship a China Blue, které tu rostou vý-borně. V jiném článku píše o sovětských sortách Gladiolů, z nichž některé vynikají zcela mimořádnou otužilostí. Poněvadž u nás v ČSSR na vesnicích se dneska setkáváme nejvíce jen s dvěma sorty: Sněhová Princezna a Rozmarné léto (protože jsou to nezmary) bylo by zajisté dobře rozmnožit sortiment těchto otužilců sovětskými novinkami, aby na zahrádkách byla k vidění širší paleta barev, když už víme, že jen málo lidí věnuje gladiolům velkou péči, již takové americké sorty vyžadují.

Odolné sovětské mečíky

Viktor Gromov v Bulletinu popisuje některé významné a odolné sovětské sorty takto:

ASJA (Uljanitšev) Něžně růžový, vhodný pro kytice a menší aranžmá. Velmi odolný proti nemocem. Dobře se daří i v velice husté sadbě až 120 cibulí na metr čtvereční a všechny pěkně vykvétou, dobře se unozí. Rozkvétá i při teplotách dvou stupňů Celsia. Rok 1965 byl velice špatný pro mečíky a tento kvetl výborně.

MICHAEL ANOKCHIN (Skvortsov) Gigant rostoucí do výšky 170 až 210 cm, odolný proti nemocem. Oranžově červený, tmavší ve středu a s oranžovými pruhy na sp.petalách. Otvírá 7 obřích květů v klase o 17-19 pupenech.

JULIAN GRIMAU (Kruglikov) Zářivě purpurově červená odrůda, ranná, snáší husté sázení, odolná proti nemocem, otvírá najednou 7 květů z 20 pupenů. Jméno španělského bojovníka za svobodu.

LENOČKA (Kruglikov) Velmi zdravá sorta v barvě karmínové s fialovými nádechem, otvírá 6 květů stř. velikosti z 18 pupenů. Ani studené podzimní rosy nezkaží květy a rozkvétá rovněž i při 20 Celsia.

PSKOVSKIJE (Gorbov) Velmi odolná sorta ohnivě červená, stř. velikosti, dává až 150 brutů u cibule.

PAMJATI LUMUMBY (Kruglikov) Tmavofialovo modrý, sametový, na sp.petalu bílá čárka, odolný, přímé klasy s květy stř. velikosti až 6 květů najednou a je krásnější než Salmas Sensation. pojmenovaný na paměť F. Lumumby.

PRIVJET Š FESTIVALU (Serov) tmavě rubínově červený, ranný, otvírá 6-8 květů ve dvou řadách z 20 puků, velkekvetý, elegantní a velmi odolný.

Genetická odlišnost sovětských mečíků

Pisatel článku v Bulletinu Viktor Gromov z Moskvy vyslovuje názor, že tyto variety by mohly dát velice odolné potomstvo, protože pocházejí geneticky od odlišných rodičů než převážná část amerického a kanadského původu. (Většina amerických sort totiž byla vyšlechtěna ze staré sorty Picardy, kterou každý zná a tato sorta byla prakticky první obřím mečíkem s silnými petály. Žel nebyla příliš zdravá a většina amerických sort po této své přamati podělila malou odolnost vůči nemocem. A dalším příslušným rozmazlováním její potomstvo ještě víc a víc stávalo se choulostivějším).

Ruské sorty tedy nepocházejí s odrůdy Picardy a mají tedy daleko větší odolnost, resistenci vůči chorobám. V. Gromov také doporučuje křížení těchto odolných ruských sort s americkými.

Jak ještě zápolit s nepřízní počasí

V Americe velkopěstitelé mečičků na př. Carl Fisher a firma Swarts v Castle Hayne pěstují Gladioly na velmi úzkých záhonech. Záhony tyto jsou asi 40 cm široké a vrcubenější hlubokými cestičkami.

Na těchto úzkých a dlouhých záhonech jsou mečíky jen ve dvou řadách podélně, při čemž mezi těma řadama je vzdálenost asi 20 cm, ale v řadách jsou cibule sázeny husto, asi na vzdálenost 8 cm od sebe.

Sázíme-li mečíky také v úzkých záhonech, po nichž vede jen dvě řady mečičků podélně, mají dost slunce, při deštích a úzkých a oproti chodníčkům vyvýšených záhonů voda snadno odtéká a tak tu na těchto úzkých záhonech nemůžou se tvořit louže, které vznikají tam, kde je zem už přemokřená.

Každý uzná, že čím je širší záhon a cestičky jsou plýtké tím víc se v záhonech drží voda a dokonce při dlouhých deštích na širších záhonech i louže zůstávají na povrchu. Podobné zkušenosti získali i někteří pěstitelé v Sovětském svazu a i tam doporučují; úzké dlouhé záhony a hluboké chodníky.

Američané se pak všichni shodují v názoru, že pozevky s pádovými písečnicemi jsou pro mečíky nejužitečnější.

Chcete mít větší radost z mečičků ?

Nepěstujte jich příliš mnoho. Raději třeba jen polovinu množství, ale zato věnujte této zvýšenou pozornost. Vzpomeňte co v prvním čísle N.Mečičkáře nám říká Mr. Howard Cook; usilujte o kvalitu než o kvantitu.

Podívejte se třeba v našem kraji na mečíky přítele Kladiivy. Ten před lety pěstoval jich i kolem pěti tisíc. A že neměl čas po svém zaměstnání dostatek se jím věnovat, ta většina mu dávala jen klasy průměrné a podprůměrné - a vyjimečně krásných klasů tam měl poměrně málo.

Dnes př.Kladiiva mečičků pěstuje sotva třetinu, ale když jdete kolem jeho zahrady, vidíte, že co klas to nádherný kus výstavní. Ostatně i na výstavách jste viděli, že ty jeho exponáty byly vždy z nejlepších.

Vězte, že jeden nádherně urostlý klas vám udělá víc radosti, než deset, avacet průměrných. Raději omezte množství, a tím věnujte zvýšenou pozornost - a tyto vám poskytnou větší radost, než to veliké, nezvládnuté množství.

Vyřazujte sorty, které se u vás nedaří !

Vidíte-li, že takové náročné sorty jako Happiness, Lilac nad Chartreuse, Alpen Rose atd. u vás špatně rostou - vyřadte je a nahraďte je jinými. Sortiment u nás dostupný je široký. Netrapte se s odrádkami, které se v vašem kraji nedaří. Zkus všechno a vyber si to nejlepší, říká Pavel z Tarsu.

Je třeba jít za nadějí.

Závěrem bych řekl toto - jako v celém zemědělství občas dostaví se roky, kdy např. brambory se nevydaří, jindy je zase špatný rok pro obilniny - právě tak vždy určité roky budou i málo příznivé pro mečíky. S tím už se trochu smířit musíme.

Cvosen, postřiky, mražením a všemi těmi jinými opatřeními přece jen můžeme se ubránit velkým ztrátám - a i když ve špatný rok nad krásou mečíků nejásáme, jdeme vždy jako ten zemědělec za nadějí, že výsledek v budoucnu bude dobrý.

On crá a seje každý rok a jde pořád za nadějí. A kdyby tyto zemědělci jednou nespokojeni sklizní přestali sít, kam by jsme přišli to bychom všichni hladem zhylnuli.

Vente si tedy příklad z rozsévače a buďte dobré mysli.

V. Alinče, Hodslavice

Výstavy mečíků v roce 1970

Přesto, že jsme o výstavách mečíků psali již v minulém čísle, vracíme se k této události ještě jednou. Jelikož v minulém čísle byla hodnocena výstava v Ostravě Zábřehu, Ostravě Pčrubě a dále pak výstava v Zašové, považujeme za nutné se také zmínit o výstavě v Liptále. Tato výstava byla uspořádána tanečnickou organizací zahradkářů z podnětu členů našeho odboru, kteří pracují této organizaci. Tito přátelé se také v převážné míře starali jak o její aranžma, tak také o zajištění exponátů pro tuto výstavu. Jediná nevýhoda této výstavy byla snad v termínu konání a to vzhledem k pořádané výstavě v Zašové, která má již mezi vystavovateli svůj zvuk. Přesto však nutno říci, že výstava byla poměrně dobře zastoupena jak počtem pěstitelů, tak také množstvím exponátů, mezi kterými byly některé klasy skutečně unikátní, jako např. Brezy, Christine, D. Artagnan, Spitfire, Happiness, Lilac and Chartreuse, Atlas, Sculptured Beauty, Fire Dance a mnoho jiných hodnotných odrůd mečíků.

Co na této výstavě bylo potěšitelné, je skutečnost, že se veřejnosti představili další pěstitelé, ať již místní či z jiných přespelní, kteří se tak pochlubili svými výpěstky.

O veliké oblibě a lásce ke květinám svědčí samotná aranžma této výstavy. Při vstupu do výstavní místnosti se mnoha lidem až tajil dech při pohledu na uspořádání a sladění jednotlivých druhů květin. Uprostřed této nádhery si pryštěl krásný vodotrysk, který dodával celé místnosti jaké si zvláštní atmosféry. Všechny květiny byly aranžovány v překrásných samorostech nebo keramických vázách. Výstava byla také vzorně obeslána i jinými květinami, jako jsou různé, různé pokojové květiny a asi 15 druhů překrásných velkokvětých chryzantem. Nutno se také zmínit o širokém sortimentu kaktusů, které zde vystavovali a zároveň prodávali místní pěstitelé.

O tom, že to byla výstava skutečně hodnotná, svědčí i samotná účast návštěvníků, kteří tak dali najevo svůj obdiv, což je jistě pro pořadatele ten největší dík za jejich vynaloženou práci. Při této výstavě byla zároveň uspořádána beseda na téma "Mečíky - klenoty našich zahrad", které se zúčastnil velký počet zájemců, což svědčí o stále větší oblibě pěstování mečíků.

Jan Fitr, Mořkov

K soutěži o nejhezčí mečík roku 1970

V minulém čísle Našeho očikáře jsme vyhlásili soutěž o nejhezčí mečík roku 1970. Vzhledem ke skutečnosti, že toto číslo vyšlo velmi pozdě, což bylo zapříčiněno zaneprázdněním některých členů redakční rady, rozhodli jsme se proto prodloužit termín této soutěže do 15. ledna 1971. Prosíme proto naše čtenáře, aby svoje soutěžní lístky neopomenuli zaslat v co největším počtu, aby tak soutěž se stala jakýmsi celostátním hodnocením mečíků u nás pěstovaných, tak jako je tomu i v jiných mečíkářských vyspělých státech. Věříme, že pochopíte naši snahu a své hodnocení zašlete v čase co nejkratším.

Redakce

Sjezd mečíkářů v roce 1971

Upozemňujeme všechny členy, že bylo rozhodnuto, aby byl v roce 1971 uspořádán sjezd našich členů a to ve Frenštátě p.R. na příležitosti setkání zahradkářů tří okresů. Za tím účelem žádáme všechny členy, aby nám zároveň s hodnocením mečíků zaslali svůj názor na tento sjezd a zároveň své náměty a připomínky k tomuto sjezdu. Byli bychom velmi rádi, kdyby jste nám sdělili zároveň, zdá se hodláte tohoto sjezdu zúčastnit, po případě jakou náplň by tento sjezd měl mít.

Redakce

Loučíme se s rokem 1970

A tak zas, přátelé, octli jsme se na konci roku. Čeká nás zima a dlouhé večery - zahrádka spí ve tmě pod sněhem a my prochlízíme sáčky a bedničky s úrodou civulek - jestli se něco nekazí, jestli tu nejsou trásněnky.

A zas bude e číst zahradkářskou literaturu, na kterou nám nezbyl čas během léta. A budeme číst veliké a tlusté romány, těch našich nejzralejších: Maria Čapka, Dickense a znovu se poučujeme do té velkolepé epopoje o vojnu a míru, ... Znovu budeme s Pierre Bezuchovem a Natašou Rostovovou v hemživém prostředí napoleonských válek. Budeme prožívat ty jejich jímavé csudy a pak s Pierrem budeme zas putovat, co by zajatci vlečení procházeli napoleonskou armádou těmi zasněženými nekonečnými pláněmi široké Rusi, kde jen v dáli, sotva dohlédneš ztmavělý lesík.

A budeme zase sedět mezi Pierrem a Lvem Tolstojem u ohýnku v černé noci a on nám bude opět vyprávět, zatím co jeho oči budou zářit, z té jeho sousaté a zarostlé tváře - a zas a zas bude k nám hovořit : Válka má bratři, to je jen hrozná doba přechodná a nad válkou vždy musí převládnout mír

PROTOŽE ČLOVĚK ZRODIL SE K TOMU, ABY BYL DOBRÝ

A pak už přijdou vánce, ty svátky poesie domova, se stroměčkem a nadšenými dětskýma očima. A v téhle době vánoční ke každý člověk tak nějak svátečně a na měkko naložen a pozoruje že i v jeho srdci se rodí také podivuhorné a ječné city, že se tomu až sám diví ... a pak vzpomene si třeba zas na staré Nerudovy verše z té dávno rozbité a ztracené čítanky; Spi Jezulátko spi, zas chudých lidí, chudé dítě jen do jesliček uloží tě a z rádia zazní koleda: Narodil se Kristus pán a pokoj bude plný vůně z chvojnateho, zeleného stromku

A teď bych nějraději uděřil ze vsí síly pěstí do stolu, až by jste všichni poskočili a vyčítavě na mě koukali - ale já bych ještě jednou praštil tou pěstí do stolu a řekl bych Vám; - což synci, tohleto meditování Vám nevykládám proto, abych vás uspal, ale medle proto ... aby jste si třeba vzpoměli, že existuje také nějaká SOS vesnička a má konto 777, a aby jste také si řekli: člověk se zrodil proto, aby byl dobrý.... aby jste také nějakou tou hrůžičkou přispěli na pomoc - není liž pravda?? Ať ty děti také vědí, co je to poesie domova ??? a potom ti ptáčci zpíváči ! Kolik jich v té dlouhé zimě minule zhylo. A už zas tápají pod Vašima okny, hladoví, teskliví ... Člověče pamatuj ! Zrodil ses proto abys byl dobrý.

Ach přátelé tuhle jsem četl v anglickém časopise Readers Digest překrásnou anekdotu a hned vám jí povím. Tak vypráví jeden nimrod, neboli střelec sváteční: Vyšel jsem si tuhle s puškou do lesa a jak jdu pod stromy ze země vyskočí veverka a šplhá po suru. Namířím a bác ! Veverku jsem minul, ale v zápětí slyším z hlubiny lesa příšerný výkřik lidský ááách... a pak hrobové ticho. Zprvu jsem hrůzou doslova zkameněl - jistě jsem nějakého člověka v tom lese postřelil.. a s vlasy zježenými od hrůzy zaužil se, rozběhl se ve směru, odkud se ten agonický výkřik ozval... A utíkaje ze všoci sil, za chvíli vyběh jsem z lesa a octl jsem se na lýtíně, na které stojí domeček se zahrádkou a vidím, že tam nějaká starší, sedevlasá paní zalévá mečí y a jiné kytky.

Doběhnuv uříčen, sotva lepaje pò dechu ptám se jí; Pa-pa paní to vy jste vykřikla?

Ano klidně odvětila ta zahrádkářka. A-a a to jsem Vás postřelil ? Kdepák - víte pane - já mám ráda přírodu - přes zimu třebaš to ptactvo živím - a tak víte, nejsem ráda, když někdo ty ptáky a ostatní zvířata zabíjí. Ale jak máže slabá žena je chránit? Dát signál, aby se měli na pozoru, to nejde. A tak vždycky, když slyším výstřel, tak vždycky tak příšerně zakřičím

A ten člověk v tom lese se vždycky hrozně poleká, že někoho postřelil a vezme nchy na ramena, dá se na panický útěk. A víckrát se tu neukáže. A tak touhle cestou já udržuji tento les čistý od takových škůdců...

A každéj ten sváteční střelec přes kameny, přes kořeny vylítne z tohoto lesa celěj zděšeněj a uričeněj, jak nemydleněj blesk a víc se už tam neukáže - (to že ho žere svědomí).....

Láska k přírodě je tedy někdy velice důmyslná Žel k přírodě, my jsme nejedli vtípnou kaši z kastrálku s tou britskou zahradkářskou a ta dostačí, když aspon to krmítec a nějaké to zobání budeme obstarávat, že ?

Tak přátelé, veselé svátky vánoční vlnšujem, hezké dárky něcht jsou pod stromečkem a ať se všichni zdraví a spkojenosti zase sejdem v Novém roce 1971 okolo nového ročníku našeho časopisu.

Redakce